

ΑΠΕΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 309

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, κλήν τών τακτικῶν
άνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς
τῶν Παίδων» άνευ προπληρωμῆς.

Βότρω φρ. 2.

Εν ὄψ' Σταδίου ἀριθ. 26.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΚΟΙ ΛΙΘΟΙ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπό

ἸΑΝΝΗΣ Ε.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Μίαν ἡμέραν ὄπῃγεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι περὶ τοὺς 100.000 ἀνθρώπων, παρατηροῦντες τὰς προσπάθειας ὀλίγων ἰσχυρῶν ἴππων. Ὁ βοσκὸς ἐσυλλογίσθη ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὰ παιγνίδια ἐκεῖνα, καὶ λοιπὸν ἐξήγαγε τὸν μέγαν λίθον ἐκ τοῦ πύλου τοῦ καὶ τὸν ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἀμέσως τὰ πράγματα ἐφάνησαν ὅπως καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς θεατὰς, οὗτο δ' εὐχαριστήθη μεγάλως ἐκ τῶν θεαμάτων. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἦτο μικτοῦ χαρακτῆρος, οἱ δὲ θεατὰ ἐκάθηντο πολὺ πλησίον ἀλλήλων, εἰς τὴν στενόγυρον δ' ἐκείνην θέσιν ὁ βοσκὸς ἔχασε τὸν μαγικὸν τοῦ λίθου καὶ ἀμέσως ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρώτην φυσικὴν διανοητικὴν του κατάστασιν. Δὲν εἶχε πλέον τὴν εὐφύϊαν τὴν ἀναγκαίαν πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀπομεινάντων θησαυρῶν του καὶ ἀμέσως ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας ὄραιας, ἀλλ' ἀσυνειδήτου γυναικὸς, ἣτις ἐπαίξε μὲ τὰ αἰσθημάτων του, διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν του δι' ἄλλων ἐραστῶν καὶ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ τὸν ἐμπλέξῃ εἰς ἔρηδαν, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο ἡ ἀπώλεια καὶ τοῦ ἄλλου μαγικοῦ λίθου, τῆς ὄραιότητος. Ταῦτα δὲ ἐπανῆγαγον τὴν πρώτην του χωλότητα!

Δὲν τῷ ἀπέμεινεν ἤδη εἰμὴ ὁ λίθος τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦτον ἀπεράσισε νὰ διατηρήσῃ. Ὅθεν ἐκράται πάντοτε τὴν χεῖρα του εἰς τὸ θυλάκιόν του προσεῖχ ἡμῆ τις τοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ. Τοῦτο παρατηρήσαντες τινὲς ἐκ τῶν πρώτων συντρόφων του, τὸν ἐστενοχώρησαν μίαν ἡμέραν εἰς μίαν γωνίαν καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν κατώρθωσε νὰ ἀρπάσῃ τὸν λίθον τοῦτον ἀπὸ τῆς χειρὸς του. Ὁ βοσκὸς ἐγνώριζεν, ὅτι εἰάν ἔχανε καὶ αὐτὸν, θὰ ἔχανε τὸ πᾶν. Ὅθεν ἐτρέφε κατόπιν του καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν συλλάβῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἰδὼν, ὅτι θὰ τῷ ἀφήρῃ τὸν λίθον, τὸν ἐρρίψεν εἰς τὸν παρακείμενον ποταμὸν, ὅπου ὁ βοσκὸς ἐβυθίσθη ἀμέσως ἐλπίζων νὰ τὸν ἀναλάβῃ. Δυστυχῶς δ' αὐτὸν τὸ ρεῦμα ἦτο τόσοσν ὀρμητικόν, ὥστε

τὸν παρέσυρε καὶ θὰ ἐπνίγετο, ἀν μὴ διαβάτης τις δὲν τὸν ἔσωζεν ἐκ τοῦ θανάτου ἀναίσθητον.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, εὐρέθη πάλιν εἰς τὴν κατρίδα του φέρων τὸν ποιμενικὸν του σάκκον καὶ χωλὸς ὀδηγῶν τὸ μικρὸν του ποιμνιον εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἡμέραν τινα, κουρασμένοι καὶ τεθλιμμένοι, κατεκλίθη ὑποκάτω ἀπὸ μίαν δρυὸν καὶ ἀμέσως ἀπεκοιμήθη. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἀφύπνισθη ἀπὸ τὴν μελωδικὴν φωνὴν τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου κοσσιφου, ὅστις τῷ ὠμίλησεν ὡς ἔξης:

«Ἐ! φίλε μου, πῶς ἐδῶ πάλιν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;»

«Τί νὰ σοὶ εἶπω, κυρά μου, ἐμουρμούρισεν ὁ βοσκὸς, — ἔχασα τὸν λίθον τῆς εὐφύϊας, διότι προσεπάθησα νὰ ζῆσω χωρὶς αὐτοῦ, — ἔχασα τὸν λίθον τῆς ὄραιότητος, διότι ἐνεπιστεύθην εἰς ἀπίστους γυναῖκας, — ἔχασα τὸν λίθον τοῦ πλοῦτου, διότι ἔκαμα κακὴν χρῆσιν τοῦ πλοῦτου μου, καὶ τώρα εἶμαι εἰς χειροτέραν κατάστασιν παρὰ πρότερον, διότι τότε δὲν ἐγνώριζα τίποτε περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀχρειότητος αὐτοῦ, ἐνῶ τώρα γνωρίζω τὰ πάντα! Ἀλοῖμονον!

— ἀΚύτταξε κάτω εἰς τοὺς πόδας σου, — εἶπεν ἡ πετεινονηγίς: ἐκεῖ κείνται οἱ τρεῖς σου λίθοι: λαβε τους καὶ φέρθητι φρονιμώτερον.

— Ὅχι, ὄχι, σὲ εὐχαριστῶ, — εἶπεν ὁ βοσκὸς, — ἀγαπητῆ μοι κυρία, Δὲν θέλω πλέον τοὺς λίθους τούτους.

— Ἐκλεξον τοῦλάχιστον τρία ἄλλα δῶρα ἀντὶ τούτων, — ἐπρόσθεσε τὸ πτηνόν.

— Ἀφοῦ εἶσαι τόσοσν καλὴ, θὰ κάμω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Λοιπὸν ἀντὶ τοῦ λίθου τῆς εὐφύϊας ἐπαδέειψον ἀπὸ τὴν μνήμην μου ἄλλον τὸ παρελθόν—ἀντὶ τοῦ λίθου τῆς ὄραιότητος δός μοι εἰρήνην — καὶ ἀντὶ τοῦ λίθου τοῦ πλοῦτου δός μοι ἀεκάρακιαν.

— Ὅραία, ἐφώνησε τὸ πτηνόν! Σὲ διαδεβαῖω δὲ ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Σολομῶντος μέχρι σήμερον ποτε δὲν εἶδον καλλιτέραν ἐκλογὴν! Γενηθῆτω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Καὶ ὁ βοσκὸς ἀμέσως ἀπήλαυσεν ὅ,τι ἐζήτησε καὶ ἔζησεν ἔκτοτε εὐτυχῆς. Ἀναγνώστα, λάβε ἐν μάθημα ἐκ τοῦ μύθου τούτου τοῦ βοσκοῦ.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

(Ἐκ φύλλ. Ἐφημ. Παιδῶν Μαρτίου 1882.)

Ἐάν λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὴν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν ὁ Κομφούκιος καὶ τὸ περὶ ἠθικῆς σύστημα του ἔχουσιν ἐξασκήσει ἐπὶ τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα δέδονται τὸ ὄνομα του ἀπὸ τοῦ θανάτου του μέχρι σήμερον, ὁ ἀνὴρ οὗτος ἰστάται ἐνώπιόν μας ὡς ὁ θαυμασιώτατος τῶν ἀνθρωπίνων διδασκάλων. Ὁ Κομφούκιος οὐδέποτε διωχυρίσθη, ὅτι εἶχε θείας ἀποκαλύψεις, ὅπως ἄλλοι τινὲς τῶν ἀνθρώπων ἔπραξαν, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀξίος περισσοτέρας τιμῆς παρ' οἱ πρῶτοι μεταξὺ τῶν ἀπατεώνων.

Κομφούκιος εἶναι μετάφρασις τῶν Κινεζικῶν λέξεων Κοῦνγ-Φου-Τςζ, αἵτινες σημαίνουν «ὁ διδάσκαλος Κοῦνγ.» καθήγηση δὲ ἐκ τοῦ Κοῦνγ-Τί, ὅστις ἔζησε τὸ 2637 ἔτος π. Χ. Ἐγεννήθη δὲ ὁ Κομφούκιος τὴν 15 Ἰουνίου 551 π. Χ. Ἐν τῇ νεότητι του ἦτο ἐπιμελέστατος μαθητής, εἰς δὲ τὸ 22 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤρchiσε νὰ ἐργάζεται ὡς δημόσιος διδάσκαλος. Ἐδίδασκε δὲ πάντας ὅσοι ἤρχοντο πρὸς αὐτόν, ἀδιάφορον πόσον ὀλίγον ἢ πόσον πολὺ ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσωσιν εἰς αὐτόν ὡς διδάκτρα. Ὅτι αὐτὸς ἀπῆται παρ' ἐκάστου ἦτο νὰ ἔχη κλίσην πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν παιδείαν καὶ νὰ δεικνύη καὶ βαθμὸν τινὰ ἱκανότητος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ Κίνα ἦτο διηρημένη εἰς διαφόρους μικρὰς ἡγεμονίας, ὅπως ἡ Ἑὺρώπη κατὰ τὸν Μέσον Αἰῶνα ἦτο διηρημένη εἰς Φέουδα, ὁ δὲ Κομφούκιος περιήρχετο τὰς ἡγεμονίας ταύτας διδάσκων, παρηκολοθεῖτο δὲ ὑπὸ ὀλίγων μαθητῶν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διωρίζετο καὶ εἰς δημοσίαν θέσιν.

Τὸ ἐπισημότερον Ἰποῦργημα, τὸ ὁποῖον ἐλαβε ποτε, ἦτο τὸ τοῦ Γενικοῦ Εἰσαγγελέως εἰς τὴν ἡγεμονίαν Λού, ἔμεινε δὲ εἰς τὴν θέσιν ταύτην 4 ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ὑπακοή καὶ καλὴ πίστις ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀνδρῶν, αἰδημαδύνη δὲ καὶ πρῶτης τὰ τῶν γυναικῶν.

Ὁ Κομφούκιος ἐγένετο τὸ εἰδωλὸν τοῦ λαοῦ καὶ τὸ ἀντικείμενον ἐθνικῶν ἔμνων. Τόσον ἰσχυρὰ κατέστη ἡ ἡγεμονία Λού ὑπὸ τὴν καλὴν αὐτοῦ διοίκησιν, ὥστε αἱ ἄλλαι γεμονίαι ἤρχισαν νὰ φοβῶνται μὴ ἡ Λού γείνη τὸσον ἰσχυρὰ ὥστε νὰ τὰς ἀπορροφήσῃ. Ὅθεν ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν καὶ πράγματι ἐστειλαν 80 ὄραιας παρθένους χορευτρίαις καὶ 120 λαμπροὺς ἵππους εἰς τὴν Δούκα τῆς Λού, διὰ τούτων δὲ ἐπεδόθη οὗτος ἐκ νέου εἰς τὰς ἡδονάς, ὁ δὲ φιλόσοφος παρημελήθη.

Κεκοπιηκὸς καὶ καταπεπονημένος ὁ Κομφούκιος ἐγένετο ἔκτοτε πλανόδιος ἀναμορφωτής, ἐξηκολούθησε δὲ τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κήρυκος ἀναμορφωτοῦ τὰ ἐπίλοιπα ἔτη τῆς ζωῆς του, καὶ μολονότι παρεκλήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, ὅμως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἦτο μεταλλοχολικόν. Οἱ μεγιστάνες τῆς αὐτοκρατορίας δὲν ἐδέχθησαν τὰς διδασκαλίας του. Οὐδὲ ἡ ἐλπὶς μέλλοντος κόσμου ἦτο παρούσα κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, ἐνῶ διέβαινε διὰ τῆς κοιλάδος τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου, οὕτω δ' ἀπῆλθε τοῦ κόσμου ὁ μέγας σοφὸς τῆς Κίνας

ἐν ἔτει 478 π. Χ. Ἄλλ' ὅπως συνήθως συμβαίνει, μόλις τὸ χῶμα ἐκάλυψε τὸ σῶμα του καὶ οἱ ἀνθρώποι ἤρχισαν νὰ πραγματοποιοῦν εἰς ἑαυτοὺς ὅτι μέγας τις διδάσκαλος εἶχε σταθῆ μεταξὺ αὐτῶν, ἀν καὶ δὲν ἐπρόσεξαν εἰς αὐτόν. Ἀνεύριον δὲ ναοὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ, τὸ δὲ πρῶτον ἔτος μ. Χρ. τίτλοι ἀνευεμήθησαν εἰς αὐτόν δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος, καὶ ἦδη προσκυνεῖται τὴν πρῶτην καὶ τὴν 15 ἡμέραν ἐκάστου μηνὸς εἰς τοὺς ναοὺς ἐκάστου πόλεως καὶ χωρίου καὶ εἰς πᾶν σχολεῖον τοῦ Κράτους, ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ προσφέρει εἰς αὐτόν σεμνοπρεπῆ καὶ ἰδιαίτεραν προσκύνειαν δις τοῦ ἔτους, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποκαλεῖται, «Ὁ φιλόσοφος Κοῦνγ, ὁ ἀρχαῖος διδάσκαλος καὶ ἐντελής σοφός!» Τῷ ὄντι, ὡς παρατηρεῖ ὁ Δρ. Λέγγης «ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Κομφούκιου,» ὁ Κομφούκιος ἀλόγως παρημελήθη ζῶν, καὶ ἀλόγως ἀποδίδεται εἰς αὐτόν τοσοῦτος σεβασμὸς ἦδη, ὅτε εἶνε ἀποθαμμένος «Αὐτὸς ὅμως ἦτο πολὺν μετριοφροσύνην εἰς τὴν περὶ ἑαυτοῦ ἐκτίμησιν. Μία μόνον ἐκ τῶν ῥήσεων αὐτοῦ εἶναι ἀρκετὴ νὰ δεῖξῃ τὴν μετριοφροσύνην του. «Ὁ σοφὸς καὶ ἐντελής ἐνάρετος ἀνθρώπος εἶναι τι ὑψηλόν, ἐγὼ δὲ πῶς δύναμαι νὰ τολμήσω νὰ συγκταριθμηθῶ μὲ αὐτούς; Περὶ ἐμοῦ ἀπλῶς δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ἀγωνίζομαι νὰ γείνω τοιοῦτος ἀνευ χροτασμοῦ, καὶ νὰ διδάσκω ἄλλους χωρὶς νὰ κουράζομαι.»

Αἱ διδασκαλαὶ του εἶναι ἠθικοὶ ἀφορισμοὶ ἢ ἀξιώματα φθάνοντα πολλάκις εἰς τὸ ὕψος τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος καὶ Κικέρωνος, ἀλλ' οὐδέποτε προεγγίζοντα τὸ ὕψος τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας τῶν Γραφῶν. Προέβη ὅσον ἀνθρώπινος νοῦς ἠδύνατο, ἀνευ τῆς βοηθείας θείας ἀποκαλύψεως, καὶ, ὡς προελέχθη, ὁ Κομφούκιος δὲν ἦτο ἀπατεών. Μία ἀπὸ τὰς λυπηροτάτας ῥήσεις του, τὴν ὁποίαν ἡ εὐλακρηνεία του ἐξέφρασεν, ἦτο αὕτη: «Δὲν ἔλυσα κἄν τὸ ζήτημα τῆς ζωῆς, καὶ πῶς δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ περὶ θανάτου;» Ἡ πλινσιεστάτη προσέγγισις, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον, εἶναι εἰς τὴν ῥήσιν. «Μὴ πράττεις εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι δὲν θὰ ἠέλθῃς αὐτοὶ νὰ πράξουν εἰς σέ.» Εἶναι δὲ ὡς βλέπετε ὁ χρυσοῦς κανὼν τοῦ Εὐαγγελίου, «ὅσα ἂν θέλετε ἵνα πράττουν εἰς ὑμᾶς οἱ ἀνθρώποι, πράττετε καὶ ὑμεῖς ὁμοίως,» ἀλλ' ἀργητικῶς. Καλεῖται δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο, «ὁ ἀργυροῦς κανὼν τοῦ Κομφούκιου.»

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

Τὸ πρῶτον Πανεπιστήμιον! Εἰς ποῖαν ἐποχὴν εἰς ποῖαν χώραν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τίνος ἰδρύθη; Τὸ Πανεπιστήμιον ἔκεινο, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ μάθῃ τὴν τότε ὑπάρχουσαν μάθησιν!

Ἡ ἰδρυσις τοῦ ἐν λόγῳ Πανεπιστημίου ἀνάγεται εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 4ου αἰῶνος π. Χ., ἡ πατρις του ἦτο ἡ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρεια, καὶ θεμελιωτὴς αὐτοῦ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Μετὰ τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔλαβε τὴν θέσιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς αὐτὴν κατέφευγον πάντες ὅσοι ᾔθελον νὰ μνηθῶσιν εἰς τὰ μυστήρια τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τῶν γραμμάτων καὶ τῆς Ἀστρονομίας.

Πολλὰς ἑκατονταετηρίδας πρὸ τῆς θεμελιώσεως τῆς Ἀλεξανδρείας ἱερατικαὶ σχολαὶ ὑπῆρχον εἰς τὰς ἀρχαίας Αἰγυπτιακὰς πόλεις Μίμνριν καὶ Θήβας, τὴν Ἀσσυριακὴν πόλιν Βαβυλώνα, τὴν Περσικὴν Περσέπολιν. Ἐτι δὲ πρὸ τούτων εἰς τὰς ἀρχαίας Τουρανικὰς ἢ Χαλδαϊκὰς πόλεις τῆς Οὐρ καὶ Ἀγάδης, ὅπου ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας ἐστὲλε τοὺς ὑπηκόους του νὰ διδάχθῃσι τὴν ἐπιστήμην τοῦ μυστικισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλ' ὅμως οὐδέμια ἐξ αὐτῶν ἤξιζε τοῦ ὀνόματος τοῦ Πανεπιστημίου, ὁπλ. τόπου, ὅπου ἔδωκεν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἡδύνατο νὰ ἐρχηται διὰ νὰ διδάσκηται πᾶσαν τὴν μάθησιν τὴν τότε ὑπάρχουσαν.

Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων αἱ Ἀθηναὶ οὐδέποτε ἦσαν Πανεπιστήμιον. Οἱ πρακτικοὶ τῶν πολιτῶν ἀπερροφῶντο ἀπὸ τὰ πολιτικά, οἱ φιλόσοφοι τῶν κατεγίνοντο εἰς μεταφυσικὰ ζητήματα. Ἀληθῆ σχολεῖα τῶν ἐπιστημῶν ἢ ἐπιστημονικαὶ σχολαὶ, ποτὲ δὲν ἦνθισαν ἐν Ἀθήναις. Αἱ παρατηρήσεις τῶν Ἑλλήνων ἀστρονόμων ἐγένοντο ἐν Κνίδῳ, κατὰ τὴν νότιον παραλίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἢ ἐν Κυζίῳ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἡ ἱατρικὴ σχολὴ ἐκαλιεργεῖτο ὑπὸ μιᾶς περιφήμου οἰκογενείας ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Ἡ Περιπατητικὴ καὶ Πλατωνικὴ σχολὴ δὲν ἦσαν ἐπιστημονικαί. Ὁ Ἀριστοτέλης, ἂν καὶ ἔζησεν ἐν Ἀθήναις, ποτὲ δὲν ἐγένετο πολίτης αὐτῶν. Τὰς ἀηδίαζε καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐγκατέλειπεν ἐπὶ τίλους, οὐδέποτε δ' ἐτύχησε νὰ ἔχη καλὸν ἀκροατήριον ἐν αὐταῖς εἰς ἄλλον κλάδον εἰμὴ τὴν μεταφυσικὴν.

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἦτο τὸ πρῶτον σχολεῖον, ὑπερᾶξιζε τοῦ ὀνόματος τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐπὶ τῆς τοποθεσίας τῆς κομοπόλεως Ρακότιδος, ὁ Μ. Ἀλέξανδρος θεμελίωσε τὸ 332 π. Χ., ἀφ' οὗ ἐπίστρεψεν ἐκ τῆς Παλαιστίνης εἰς Αἴγυπτον, τὴν πόλιν, ἣτις ἔμελε νὰ κατασταθῇ τὸ μετέχμιον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, καὶ ὅπου μετέπειτα ἡ διανοητικὴ δόξα καταφανῆς γενομένη ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς ἐπροξένησεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς αἰώνιον φήμην.

Αἱ περιοδεῖαι καὶ αἱ κατακτήσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου διήγειραν καθ' ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον νέον καὶ διακαῆ πόθον νὰ ἴδωσι καὶ γνωρίσωσι περισσότερον ἀλλήλους καὶ τὸν κόσμον, ἢ δ' Ἀλεξάνδρεια ἦτο ὁ τόπος, ὅπου ἡ περιέργεια αὕτη ἡδύνατο κάλλιστα νὰ ἰκανοποιηθῇ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὴν διαίρεσιν τῆς Αὐτοκρατορίας του κατὰ τὸ 323 π. Χ., ἡ Αἴγυπτος καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ μεγαλοπρεπὴς Ἀλεξάνδρεια ἔπισεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πτολεμαίου τοῦ υἱοῦ τοῦ Λάγου.

Ὁ Πτολεμαῖος ἦτο ἄνθρωπος, ὅστις εἶχεν ἀρυσθῆ πολὺ ἐκ τοῦ ἐθνουσιασμοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ δημιουργήσας τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ σπουδαίτης τῆς ἰδρύσεως τοῦ ὅποιου, καίπερ μέχρι τοῦδε ὀλίγον ἐννοηθεῖσα, δὲν ἐπιδέχεται ἐξόγκωσιν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διανοητικὴν πρόοδον τῆς Εὐρώπης, διότι ἔδωκεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους τὴν θαυμασίαν διάρκειάν των οὐ μόνον μεταδώσασα εἰς αὐτὰ τὴν Ἑλληνικὴν διασημότητα, ἀλλὰ καὶ ἐγένετο αἰτία τῆς εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν μετάφρασιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν Νεστοριανῶν κατὰ τὸν 5^{ον} μ. Χ. αἰῶνα, καὶ ἐκ τῆς Συριακῆς εἰς τὴν Ἀραβικὴν ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Ττρακόσια δ' ἔτη μετέπειτα τὰ συγγράμματα ταῦτα ἐνήσκουον ζῶσαν ἐπιρροὴν ἐπὶ Χριστιανούς τε καὶ Μωχμεθανούς ἀδιακρίτως ἀπὸ τῆς Ἰσπανίας μέχρι τῆς Μεσοποταμίας. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλομεν πραγματευθῆ περὶ τῆς θαυμασίας βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀκολουθεῖ.

Ἐξ λόγου ὑπὲρ τοῦ νὰ ἦναι τες ἀληθῆς χριστιανός.

1) Διότι ὁ Χριστὸς εὐσεπλάγχως προσκαλεῖ πάντας πρὸς ἑαυτὸν. «Ἐλθετε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ περφορημένοι καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς θέσει ἀνάπαυσιν.» (Ματ. ια'. 28).

2) Διότι ὁ Διάβολος εἶναι σκληρὸς Δεσπότης «ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος.» (Ρωμ. ε' 23).

3) Διότι ἡ ζωὴ εἶναι ἀθάνατος. «Μὴ κοινῶσαι διὰ τὴν αἰρίαν, διότι δὲν γνωρίζεις τί θέλει γεννήσει ἡ αἰρίαν.» (Παροιμ. κ'. 1).

4) Διότι πᾶσιν νὰ φυγαδευθῇ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τῆς δυστροπίας ἡμῶν. «Τὸ Πνεῦμά μου δὲν θέλει καταμεῖναι μετὰ τοῦ ἀνθρώπου πάντοτε.» (Γενέσ. ε'. 3).

5) Διότι ἡ θλουσι πρὸς τὸν Χριστὸν εἶναι ἀληθῆ εὐδαιμονίαν. «Ὅστις ἐμπιστευταὶ τὸν Κύριον εἶναι εὐτυχής.» (εε'. 20).

6) Διότι ἔλεος προσφέρεται μόνον σήμερον.

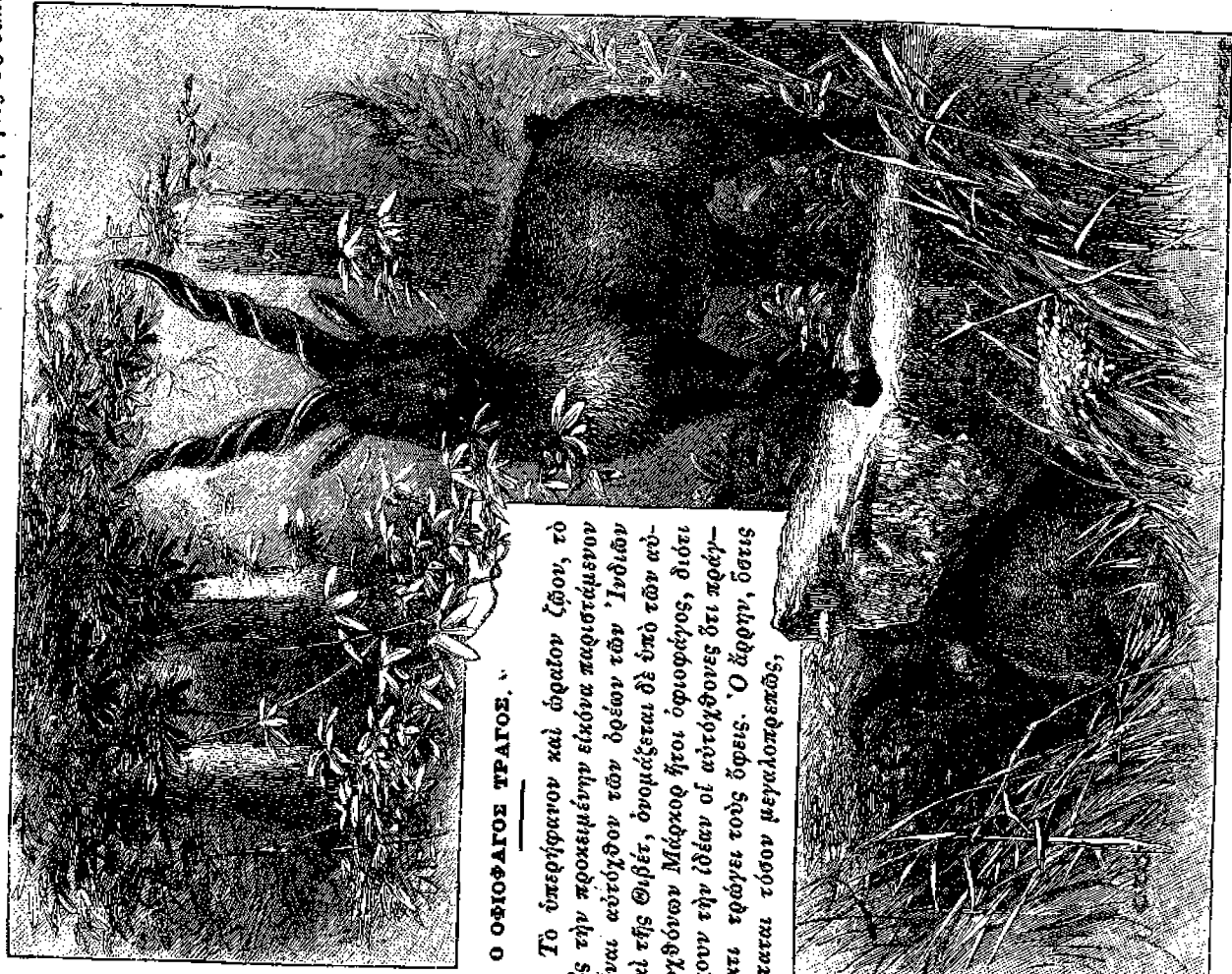
«Σήμερον εἶναι καιρὸς εὐπρόσδεκτος, σήμερον εἶναι ἡμέρα σωτηρίας.» (Β'. Κορινθ. ε'. 2).

Δὲν εἶναι οἱ λόγοι οὗτοι ἀρκετοὶ νὰ πείσωσι τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν, ἂν καὶ μικροὺς εἰσέτι, νὰ προστρέξουν εἰς τὸν Χριστὸν; Βεβαίως καὶ ἀρκετοὶ εἶναι καὶ σπουδαῖοι καὶ ὅλοι οἱ φρόνιμοι πρέπει νὰ πεισθῶν ἂν ὑπάγουν εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ νὰ ἦναι ἀσφαλῆ.

—Μεταξὺ τῶν λεπτομερειῶν τῶν ἀναφερομένων περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Βικτωρίας καὶ ἀναγράφεται καὶ τοῦτα διὰ κατὰ τὸν καταποντισμὸν τοῦ σκάφους σιγῆ νεκρικῆ ἐκκράτησε εἰς δια τὰ κρηώματα τοῦ στόλου.

—Αἱ ρωσικαὶ ἀρχαὶ ἀνηγόρευσαν τὴν δημοσίευσιν τῶν περὶ γάμου ἀγγελιῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

— Διηγούνται ότι μετά το πέρας γυμνασίου παρατηρήσαντες τὸν Πλάτα ὑπὸ τινος τραπέζιου, ὃ κινήσας τραπέζιτος διέταξε καὶ ἐπέβη ἐπιδεικτικῶς εἰς τὸν Πλάτανον ὅλην ἢ τραπέζουσκηνήν, ἣτις ἦτο ὀλόχρυσος, ἀλλ' ἣτις ἔπειτα πρᾶγματι εἰς μέγα δίκτυον, τεταμένον εἰς τὸ μέρος ἐκείνου κατὰ διαταγήν του, καθ' ἕνα τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ!

Ο ΟΦΙΟΦΑΓΟΣ ΤΡΑΓΟΣ.

Τὸ ὑπερήφανον καὶ ὄρατον ζῷον, τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παρουσιάζμενον εἶναι αὐτόθρον τῶν ὄρεων τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Θιβέτ, ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων Μάρκορ ἦτοι ὀφιοφάγος, διότι ἔχουν τὴν ἰδέαν οἱ αὐτόχθονες διὰ πρᾶγματι τρώγει τοὺς ὄφεις. Ὁ ἄραρον, ὅστις ἴστανται τόσον μεγαλοφρεπῶς,

Ὁ Ὄφιοφάγος Τράγος.

ἔχει ὕψος περίπου τεσσάρων ποδῶν. Τὸ χρώμα του ἐν γένει εἶναι στακτοειδές, ἀλλ' εἰς τὸ δέξιον καὶ ἐξίσον πρὸς τὸ κοκκινωπὸν. Τὸ γένειον εἶναι χρώματος σκοτεινοτέρου, ὃ δὲ λαίμωσ καὶ τὸ στήθος καλύπτονται ὑπὸ μακρῶν σκοτει-

Τοῦ ζῴου τούτου ὑπάρχουσι τέσσαρα εἴδη,

τὸ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόني εἶναι τὸ λαμπρότερον, εὐρίσκεται δὲ ἐν ζεύγος αὐτοῦ εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου, ἀποκτηθὲν διὰ μεγάλης δαπάνης, διότι ἐνδιαιτᾶται εἰς πολὺ ἀποκρῆμονος τόπους καὶ δυσκολώτατα θύναται νὰ φουενθῇ πολὺ ὀλιγώτερον νὰ συλληφθῇ ζῶν.

Ὁ Ὄφιοφάγος τράγος εἶναι ζῶον γενναῖον, ὡς εἶναι ὄρατον καὶ μάχεται κατὰ πολλῶν ἐχθρῶν, οἱ ὅποιοι τὸν καταδιώκουν, ὡς λ. χ.

Ἄλλετα Φωκῶν.

ἄρκων, ἄετων κτλ. καὶ κατ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἀνθρώπου ἐν ἀνάγκῃ, πρὸς δὲ ἀπὸ ὕψη μεγάλα καὶ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον εἰς ἀποστάσεις τρομακτικᾶς, εἶναι δὲ ἔκπορον πῶς δύναται νὰ ἀναβραίη καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀποκρῆμονετούς βράχους, διὰ τοῦτο καὶ τὸ κνήμην αὐτοῦ καθίσταται οὐ μόνον δυσκολώτατον, ἀλλὰ καὶ ἐκκινδυνωδέστατον. Τὰ κέρατά του ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, ἀλλ' εἶναι σπάνια.

ἡμετέρας ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων καὶ εἶνε πηγὴ ἐκτεταμένου ἐμπορίου. Αἱ φῶκαι, καθὼς τὰ ἀποδημητικὰ πτηνὰ τῆς ζῆρας, μεταναστεύουσιν ἀπὸ τῶν ψυχρότερων εἰς τὰ εὐκράεστερα κλίματα τὸν χειμῶνα καὶ ἀπὸ τούτων πάλιν εἰς τὰ πρῶτα κατὰ τὴν ἀνοιξίαν.

Ἡ μετανάστευσις ἀπὸ τῶν εὐκραιοτέρων κλιμάτων εἰς τὰ ψυχρότερα γίνεται κατὰ τὴν πρῶτην ἐδορμέδα τοῦ Μαΐου. Τῆς μεταναστεύσεως δὲ ταύτης προηγούνται οἱ ταῦροι, ἔκαστος τῶν ὁποίων ἐκλέγει ὠρισμένον μέρος εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἰς αὐτὸ ὁδηγεῖ ὄσας ἐκ τῶν θηλέων θυμηθῆ, ὅταν αὐταὶ φθάσωσιν ἐκεῖ μετ' ἄλλας ἡμέρας. Διὰ νὰ γείνωσιν ὅμως κάτοχοι τῶν τοποθεσιῶν τῶν ἑκαστος ἀναγκαζόνται νὰ

ΜΗΛΙΤΟΦΟΡΟΣ ΦΩΚΗ.

Αἱ φῶκαι ἀνήκουσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κητείδων — εἶναι δὲ δύο εἴδων αἱ μεγάλαι

μονομαχίουν μέχρι αιματος. Μετά τούτο ο δολος ο μὴν ἐξοδεύεται εἰς τὴν γέννησιν τῶν νεογνῶν, ἥτις λαμβάνει χώραν κατὰ τέλη Μαΐου.

Ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐκλέγει ἕκαστος ταύρος τὰς γυναῖκάς του, εἶνε πολὺ περιεργός. Ἐκ τοῦ πλῆθους τῶν θηλέων, αἱ ὁποῖαι παίζουσι ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἐκλέγουσιν οἱ ἰσχυρότεροι τὰς καλλιτέρας, διὰ διαφορῶν δὲ περιποιήσεων πείθει ἕκαστος τὴν ἀγαπητὴν του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ὁποῖαν ἐξέλεξε τοποθεσίαν διὰ τὸ χαρέμι του. Ἄλλ' ἐνῷ ἀπέρχεται μετ' αὐτῆς, ἄλλος τις, ὅστις, ὡς φαίνεται, τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς αὐτῆς, ἐπιπίπτει κατ' αὐτοῦ καὶ ζητεῖ νὰ τὴν ἀρπάσῃ ἀπὸ αὐτόν, τότε δὲ συγκροτεῖται δευτέρα ἀληθῆς μάχη, ἥτις τελειώνει μὲ τὴν ἥτταν τοῦ ἐνός καὶ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ ἄλλου. Οἱ νικηταί, ἀφοῦ μεταφέρουσι τὰς νύμφας των εἰς τὸν γυναικωνίτην των, ἐπανέρχονται εἰς τὸ πλῆθος διὰ νὰ προσθέσῃν καὶ ἄλλας εἰς τὰ χαρέμια των, διερχόμενοι διὰ τῶν αὐτῶν ἀγῶνων, τοὺς ὁποίους εἶχον διὰ τὴν πρώτην, ἡ ἐργασία δ' αὕτη καὶ αἱ μάχαι ἐξακολουθοῦν ἕως οὗ ὅλοι οἱ ταῦροι προμηθευθῶν ἕκαστος 15—20 γυναῖκας, διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὅλοι αἱ ὠρίμου ἡλικίας θήλειαι μεταφέρονται εἰς τὰ χαρέμια.

Ὡς πρὸς τὰς νεωτέρας φύκας, ἄρρενας καὶ θήλειαι, εἰς ταύτας παραχωρεῖται τὸ ὄπιθεν τῶν χαρεμίων μέρος καὶ εἰς αὐτὸ ἐπιτρέπεται εἰς αὐτάς νὰ συναγελάζονται ἀνενοχλήτως, ἀρκεῖ νὰ μὴ εἰσέρχωνται εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν διαφορῶν χαρεμίων, ἐὰν δὲ τις ἐξ αὐτῶν τολμήσῃ νὰ πράξῃ τούτο, τιμωρεῖται αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ ταύρου, εἰς ὃ ἀνήκει τὸ χαρέμι ἐκεῖνο!

ΤΡΟΠΟΣ ΑΛΙΕΙΑΣ.

Ἡ ἀλιεῖα τῶν φικῶν τούτων γίνεται διττῶς ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ, ἢ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἐν τῇ θαλάσῃ γίνεται διὰ ροπαλῶν, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἀλιεῖς εἶναι προμηθευμένοι, καὶ διὰ τῶν ὁποίων κτυποῦν αὐτάς κατὰ κέφαλα εὐθὺς ἀφοῦ φανῇ ἡ κεφαλὴ των ὑπεράνω τοῦ ὕδατος. Ἐπειδὴ δὲ αἱ φύκαι δὲν δύναται νὰ μείνωσι ὑπὸ τὸ ὕδωρ περισσότερο τοῦ ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας, καὶ ἐπειδὴ εἶνε πολλαὶ ἀνέρχονται ταχύτερον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος διὰ νὰ ἀναπνεύσῃν, τότε οἱ παραφυλλάττοντες εἰς τὰς λέμβους κυνηγοὶ κάμνουν μεγάλην θραύσιν αὐτῶν διὰ τῶν ροπαλῶν των. Συνήθως ἐν κτύπημα εἶνε ἀρκετὸν νὰ ζαλίσῃ καὶ πολλακίς νὰ φονεύσῃ τὴν φύκην. Αἱ οὕτω δὲ συλλαμβανόμεναι σύ-

ρονται εἰς τὴν παραλίαν πρὸς σφαγὴν καὶ ἐκδρασίην.

Ὁ δεύτερος τρόπος τῆς ἀλιεῖας, ὃ καὶ καλλίτερος καὶ μεθοδικώτερος εἶναι ὁ ἑξῆς: Ἐπειδὴ τὸ δέρμα καὶ ὁ χνοῦς τῶν ταύρων εἶναι πολὺ σκληρὸς καὶ δὲν κατεργάζονται εἰς λεπτήν γούναν, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖοι πρὸς ὄχειαν, οἱ κυνηγοὶ δὲν τοὺς φονεύουσι. Δὲν φονεύουσι προσέτι οὐδὲ τὰς θηλείαις τὰς ἡλικιωμένας, τὰς ἀποτελούσας τὰ χαρέμια, ἀλλὰ ἀρκοῦνται εἰς τὴν σύλληψιν τῶν νεωτέρων ἄρρένων καὶ θηλέων, αἵτινες, ὡς προελέχθη τοποθετοῦνται ὀπισθεν αὐτῶν.

Οἱ κυνηγοὶ τοποθετοῦνται μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς θαλάσσης καὶ τὰς ἀναγκαζοῦν διὰ διαφορῶν μέσων νὰ προχωρήσῃν πρὸς τὰ ἐνδότερα, ὅπου ἔχουν πρὸς τούτο μέρος προητοιμασμένον διὰ σφαγεῖα, ἀφοῦ δὲ εἰσαγάγουν αὐτάς εἰς τὰς μάνδρας ἐκεῖνας, τότε ἐκλέγουσι τὰς ἐχούσας τὸ καλλίτερον δέρμα, καὶ τὰς φονεύουσι, τὰς δὲ λοιπὰς ἀφίησιν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ δέρματα τῶν φικῶν τῶν ἐχουσῶν ἡλικίαν ἀπὸ 2—3 ἐτῶν παρέχουσι τὰς πολυτιμότερας γούνας.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(Διὰ τὴν Ἐστ. τῶν *Balluvr.*)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Ζ.

(Ἐὶς προηγούμενον φύλλον.)

Ἐπὶ ὀλόκληρον ἑβδομάδα εἰργάζετο νυχθημερόν, τρώγουσα μόνον τὰ ἀπομεινάρια τοῦ Γιαννάκη, τέλος δὲ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων εἶχεν οἰκονομήσει τὰ τρία φράγκα. καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς καραγκιόζης ἦτο ἰδικὸς τῆς!

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ Γιαννάκη, ὅταν ἐξύπνισσε καὶ εἶδε τὸ περιπόθητον τούτο παιγνίδιον πάνσιον τῆς κλίνης του, τῆς δὲ μητρὸς ἡ χαρὰ ἦτον ἴσως μεγαλειτέρα, διότι εἶλεπε τὸ τέκνον τῆς εὐτυχῆς. Οἱ κόποι, ἡ ἀπντία, ἡ νηστεία τῶν ὀκτῶ ἐκεῖνων ἡμερῶν τῆς εἶχοντο ὡς μηδὲν ἀπέναντι τῆς ἡδονῆς, τὴν ὁποῖαν παρεῖχον εἰς αὐτὴν τὰ φαίματα καὶ αἱ χαροποῖαι ἐκφωνήσεις τοῦ παιδίου τῆς. Καὶ οὕτω παρῆλθεν εὐτυχῶς διὰ τε τὴν μητέρα καὶ τὸ τέκνον τῆς, ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν ἐπιούσαν ὅμως πρῶταν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πλῆσιμόν τῆς. Ἐδῶκεν εἰς τὸν Γιαννάκην τὸ τελευταῖον τεμάχιον ἄρτου, ἔπιεν ἐν ποτήριον ὕδατος ἐν εἶδει προγεύματος καὶ ἐξεκίνησε μὲ τὸ παιδίον τῆς διὰ τὸν ποταμόν. Ἐκεῖ δὲ γονατισμένη ἐπὶ τῶν ὀκλῶν χαλίκων, καὶ βυθισμένη μέχρι τῶν ἀγκῶνων εἰς τὸ κατάψυχρον ὕδωρ, ἤρχισε πάλιν νὰ σαπωνίζῃ καὶ νὰ

τρίβη. Ἄλλ' ἠσθάνθη ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσῃ, τὰ γόνατά της, οἱ βραχίονές της, αἱ χεῖρές της, τῆς ἐφαίνοντο βαρεῖς ὡς μολύβδιος. Ἄλλὰ δὲν εἶχε πλέον ὄωτηριαν, καὶ ὁ Γιαννάκης εἶχεν ἀποτελειώσει τὸ τελευταῖον τεμάχιον ἄρτου. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐργασίαν της καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς πελάτας της ὀλίγα ὑστερούμενα χρήματα.

— «Νὰ ἴσαι φρόνιμος, Γιαννάκη. Θά σε ἀφήσω μόνον ὀλίγην ὄραν, καὶ νὰ μὴ στενοχωρηθῆς — Παίξε μὲ τὸν καταγκιόζην σου. Φίλιδέ με.»

Ὁ Γιαννάκης ἤψωθη ἐπὶ τοῦ ἀκρου τῶν ποδῶν του μέχρι τῆς παρεῖας, τὴν ὁποῖαν τῷ εἵτεινεν ἡ μήτηρ του.

— «Δὲν θὰ μείνω μοναχός.» — εἶπεν «ἀφοῦ ἔχω τὸν καταγκιόζην.» Καὶ ὁμῶς ἤρχισε νὰ παίξῃ ἐκ νέου, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἀπεμακρύνετο μὲ βῆμα βραδύ καὶ ἐπιπόνον.

Μετὰ πολλὴν ὄραν ἐβόασεν εἰς τὴν πόλιν, μόλις σύρουσα ἓνα πόδα μετὰ τὸν ἄλλον. Τί εἶχεν; ἔδλεπε φλόγας κινουμένας ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ἤκουεν ἤχον κωδῶνων κρουομένων ἐντὸς τῶν ὕψων της. Σκοτοδινιάσις τὴν κατέλαβε, καὶ ἐπεδεν ὡς νεκρὰ εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς μικρᾶς καὶ ἀρκετὰ μεμονωμένης ὁδοῦ. Ἄγνωστον πόσον καιρὸν ἔμεινεν ἐκεῖ, ἀναίσθητος, ὄχρὰ καὶ ψυχρὰ, ὅτε ὁμῶς τὴν εἶρον καὶ τὴν μετεβίβασαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὴν μὲ ὀφθαλμὸν πυρετὸν καὶ παραληροῦσα. Οὐδεὶς τὴν ἐγνώριζε, οὔτε ἠδύνατο αὐτὴ νὰ δώσῃ πληροφορίας. Ὁ ἰατρός ἀφοῦ τὴν ἐξετάσεν εἶπεν.

— «Θά ἴδωμεν αὔριον.»

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ Γιαννάκης, ἐπαίξεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Λίγειρος, μολονότι ἔπνεεν ἄνεμος διαπεραστικός, ὅστις ἐπάγωνε τὰ γυμνά του οὐκέλν. Ὅταν ὁμῶς ἐπῆλθε τὸ ὄκότης καὶ ὁ στόμαχός του ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπεριμένε νὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ του νὰ τῷ δώσῃ νὰ φάγῃ καὶ νὰ τὸν κοιμήσῃ, ἀλλ' ὁ ὕπνος τὸν κατέλαβε, καὶ διήλθε τὴν νύκτα πλῆσιον τῆς ἑσπίας. Πολλὰ πρωὶ ἐξύπνωσε, καὶ ἐνθυμήθη ὅτι δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν μητέρα του. Τὴν ἐφώναζεν, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπάντησεν. Τότε ἐφοβήθη, καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας κλαίων, καὶ ἐκρούσε τὴν θύραν γειτονιάσις τινός, ἐρωτῶν ἐὰν ἡ μήτηρ του ἦτον ἐκεῖ. Ἡ πρώτη πρᾶξις τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς ὑπήρξε νὰ θέσῃ μέγα κόπελλον ζωμοῦ ἐνώπιον τοῦ παιδός, τότε δὲ ἐξῆλθε νὰ μῆθῃ τί ἔτρεχε, καὶ ποῦ ἦτον ἡ πτωχὴ γείτων της, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν πληροφορήσῃ. Ὅλοι εἶχον ἰδεῖ τὴν πλύντριαν, ὅτε ἐξῆλθε τὴν προηγουμένην ἡμέραν, οὐδεὶς ὁμῶς τὴν εἶχεν ἰδεῖ ἐπαυρομένην εἰς τὴν οἰκίαν της.

Εἰσῆλθε πάλιν, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Γιαννάκην ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ ἐκεῖ, νὰ τὴν περιμένῃ. Εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ Γιαννάκη, τὰ παιδιὰ δὲν ζητοῦν πολλάς διαστάσεις, οὕτω λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἠρεσθῆν εἰς τοὺς λόγους τούτους καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ παίξῃ μὲ τὸν προσφιλῆ του καταγκιόζην. Ἄλλ' ὅτε πλέον οὔτε τὴν ἐπαύριον δὲν εἶδε τὴν μητέρα του ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς, καὶ

ἐστάθη ἀδύνατος νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Ἀπεφάσισε τότε ἡ ἀγαθὴ γυνὴ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν νὰ ἐρωτήσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, μήπως τοχὸν συνέβη διατύχημά τι εἰς τὴν γειτονιάσιν της. Τῷ ὄντι, εἰς τὸ πρῶτον τμήμα, ὅπου ἐζητήσθη πληροφορίας ἔμαθεν ὅτι γυνὴ τις ἀγνωστος εἶχε μεταφερθῆ εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἡμιθανὴς ἐκ πείνης καὶ σχεδὸν παγωμένη. Ἔσπευσε τότε εἰς τὸ νοσοκομεῖον, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εἴρῃ τὴν μητέρα τοῦ Γιαννάκη, ἀλλ' ὅτε ἐπὶ τέλους κατάρθωσε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν αἰθούσαν ὅπου ἔκειτο ἡ ἀγνωστος, αὐτὴ ἐψηχορράγει, ἀσφικτούσα, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ τοὺς παρηγόρους λόγους οὓς ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν ἡ παλαιὰ γείτων της. Αὐτὴ προσπαθεῖτο μετὰ κατανύξεως καὶ δακρύων πλῆσιον τῆς κλίνης της, ὅτε δὲ ἤκουσε τὸν τελευταῖον ἀναστεναγμὸν της, ἀνεχώρησεν ἓνα παρηγορησῇ τὸ μικρὸν ὄρφανόν, ὅπερ ἡ θεῖα φρόνιμα εἶχε θέσει οὕτως ὑπὸ τὴν προστασίαν της,

Ἄκολουθεῖ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Ἡ ἰδίως ἐν Δαχομίῃ ἐνδιαφέρουσα γυνὴ εἶνε ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου πρέπει νὰ ἐνοηθῇ τις τὰς σύζυγους ἢ παλαιῖδας τοῦ βασιλέως, ἀνερχομένης εἰς τρεῖς κέραιου χιλιᾶδας καὶ φυλασσομένης εἰς τ' ἀνάκτορα τῆς Ἀδομῆς ὑπὸ εὐνοῦχων καὶ ὑπὸ τῶν ἀμαζόνων, αἵτινες εἶνε οἱ σωματοπόλαις τοῦ μονάρχου.

Αἱ ἀμαζόνες διηρημέναι εἰς δύο συντάγματα εἶνε 1.500. Αἱ σύζυγοι τοῦ βασιλέως οὐδέποτε ἐξέρχονται μόναι. Προπεριέται αὐτῶν πάντοτε δούλη ἔχουσα περὶ τὸν τράχηλον περιδέριον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κρέματα μικρῶς κωδωνίσκου.

Εὐθὺς ὡς ἀκούσῃ τις τὸν κῶδωνα τούτου ὀρεῖται νὰ ἀποστρέψῃ τὴν κεφαλὴν μέχρις οὗ διαθῇ ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως.

Ἄλλαι βασιλικαὶ γυναῖκες ἐξέρχονται μετὰ πολυαρθμοῦ συνοδείας, τῆς ὁποίας προπορεύονται μικρὰ κορασίδες κραιβάουσαι συνεχῶς, «Ὅσέ, Ὅσέ!» καὶ οἱ διαβάται τρέπονται εἰςάτακτον φυγῇ.

Ὁ ἄρρω, ὁ θελήσας νὰ παρατηρήσῃ, δέρεται ἀνηλεῶς πολλὰκι, ἔθ καὶ μέχρι θανάτου.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ γυναῖκες εἶνε αἱ εὐνοούμεναι τοῦ βασιλέως, αἱ μυστηριώδεις, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὰς ὁ λαὸς, αἱ φέρουσαι πικνύτατον κέκλον περὶ τὸ πρόσωπον καὶ ὀρεῖται ν' ἀποθάνωσιν εὐθὺς ὡς ἀποθάνει ὁ βασιλεὺς.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἐσχάτως ἐξέδωκε διαταγὴν κατὰ τῶν μονοελοφθῶν ἀξιωματούχων,

— Ἐν τῇ ἀληθείᾳ κλεπτομανία οἱ πάσχοντες δὲν διακρίνονται πάντοτε μετὰ τῶν κολυμβῶν καὶ τῶν μηδεμίαν ἐχθρονομίαν ἀντικειμένων.

— Τὸ νὰ μὴ τιμᾷ τις τὸ γῆρας εἶνε ὡς νὰ καταβαρῆ τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὅποian θὰ καταλύσῃ τὸ ἔσπρας.

— Τὸ ν' ἀφίγῃ τις γέροντά τινα νὰ εἶνε εὐτυχῆς διὰ τὸ γῆρας του καὶ ὑπερήφανός θει δὲν εἶνε πλέον νέος εἰνὲ ἐρῆφει ἐκ τῶν λεπτοτάτων τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἀπολαύσῃ πᾶσα ἀγαθὴ καρδιά.

— Ἐν Κίνα ὁ χειρισμὸς δι' ἀποκαλύψεως τοῦ κρανίου θεωρεῖται ὡς ἔθρος.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΕΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖαν ὄνομασίαν ἐξήλθον καὶ ἐπέδωκαν οἱ Φαρισαῖοι;
2. Ἐκ τίνος χώρας ἐκρημαίνετο χρυσὸν ὁ Σολομῶν;
3. Ποῖος ἀστερισμὸς ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ Ἰωβ καὶ τοῦ Ἰησοῦ;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑΔΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αινίγματα.

1— Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου. Ἄν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλάξῃς,
 Λατρευθὲν εὐρίσῃς θεῖον
 Ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων.
 Κεφαλὴν δ' ἂν θέσῃς ἄλλην
 Νῆσον θὰ μὲ κάμῃς πάλιν.
 Ἄν δὲ καθολοκληρίαν κεφαλῆς μὲ ἀπαλλάξῃς,
 Μὲ εὐρίσῃς σ' τὰς οἰκίας, εἰς τὰς θύρας καὶ τὰς στέγας.
 Δίβεις μοι νῦν καὶ καρδίαν; Ὅτι εὐθὺς θὰ γείνω μέγας
 Κ' εἰς τὰ ὕψη θὰ πετάξω, χωρὶς νὰ μ' ἀκολουθήσῃς.
 Ἄν λαμοῦ καὶ κεφαλῆς μου τὴν ἀφαιρέσῃς τολμήσῃς,
 Εἰς τοὺς ὄρεσι θὰ μὲ εὐρῃς,
 Αὐτ', ἀπαύκτως νὰ εἰσεύρῃς.
 Ἐρ Καρδαμύλη, Εὐάγγελος Μαρτάκης.

2— Ἄφυγον ἔν ἀμφίβιον μὲ ἔκαμεν ἡ φύσις,
 Ὑπάρχω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπίσης.
 Εἶμαι λευκὸν ὡς ἡ χιών στοργγγύλον ὡς πιπέρι,
 Κ' ἀπὸ τὴν θάλασσαν στήν γῆν ὁ ἄνθρωπος μὲ φέρει
 Κι' ἂν θέλεις, λῦτα φίλτατε, νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι;
 Εἰς τῶν παρθένων τὰ ἄγνα στήθη ὡς κόσμος κείμαι.
 Ἐρ Τόβακ, Κ. Ξ Κουβαράς.

3— Ἄναρχος εἶμαι, κι' ἂν ἀρχὴν ἤθελον νὰ ζητήσω,
 Θὰ ἠδυνάμην εὐκολὰ ἀρχὴν νὰ ἀποκτήσω.
 Κ' εἰς τοῦτο μόνον σοὶ ἀρκεῖ τὴν χαρὴν σου νὰ βάλῃς,
 Καὶ θὰ σοὶ εἶπω, φίλτατε, πῶς θὰ μὲ μεταβάλλῃς.
 Πρῶτον λοιπὸν ἀπόκοψον εὐθὺς τὴν κεφαλὴν μου,
 Κ' εἰς τὸν λαμόν μου θέσε τὴν, καὶ γὰ μεταβολὴν μου,
 Θέσε πλησίον τοῦ λαμοῦ προσέτι ἓνα γράμμα,
 Καὶ πάραυτα μεταβολὴν θὰ ἴδῃς ἐν τῷ ἅμα.
 Κ' ἐνῶ δὲν εἶχα πρότερον ἐγὼ ἀρχὴν καμίαν,
 Σ' τὰς ναῦς τῶρ ἄρχω, φίλτατε, μὲ σίνεσιν σπανίαν.
 Ἄθῆνῃσι, Ἰσομ. Α. Φύχας.

Τρίγωνον

..... 1 — Ἀπὴ τις λίμνη εἶμαι οὐχὶ ἐκ τῶν πολλῶν.
 2 — Ἡμένα, τί ἰδέα ἰ νὰ βρῆς, ἀναπολῶν.
 3 — Τὸ μὲν θέλεις νὰ εὐρῃς εἰς τὴν γραμματικὴν;
 4 — Τὸ ἄλλο γὰρ νὰ εὐρηκῆμαι στατιστικὴν;
 ● 5 — Τὸ πῦρ πῶς εἶναι νὰ σὸ πῶ εἶναι τὸ γράμμα ἦτα
 θ — Καὶ ὅλον δὲ τὸ τρίγωνον ἔμπρὸς σου εἶναι, χύτα.
 Ἄθῆνῃσι, Νουβλ. Μαρσέλος

Ἀπλὴ Ἀκροστιχίς.

5— Πέντε πτηνῶν τὰ ἀρχικὰ γράμματα λαμβανόμενα ἀποτε-
 λοῦσι τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν πτηνῶν,
 Ἐρ Βόλω Α. Ε. Α.

Ἐρωτήσεις.

6— Τίς ἐκ τῶν βασιλέων τοῦ κόσμου ἐφόρει τὸ μεγαλύτερον
 στέμα;
 Ἐρ Μεσολογγίω Αιτωλός.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων κ.τ.λ.

τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ἰουλίῳ 1893.

- 1— Ῥώμη—Ῥώμη—Ῥώμη.
- 2— Ἄρτεμις—Ἰα—Ἄρταρσία
- 3— Πύλος—Πύλος
- 4— Ἰταλία

- 5— Α—γιγος
- Ν—ουμάς
- Ν—κηταράς
- Γ—δαίος
- Β—ρασίδα
- Α—γινα
- Σ—εμραμῖ

- 6 — Ν—εαρο—Ν
- Ο—φελ—Ο
- Ε—λο—Ε

Ἄνται.

Λουκία Σ. Σοκόλη 1. 4. 6. Ἐλένη Ἡλιοπούλου, 1. 4.
 Γ. Χ. Ἀιθαλιώτου 1. 4. 5. Καλλ. Ν. Δεμέστιφα 4. 2. 3.
 5. 6. Βασιλικὴ Α. Μαρσίδη 1. 2. 5. Νικολ. Στεργιοῦδης
 1. 2. 3. 4. 5. 6. Μαρίκα Κ. Δενδρινού 1. 3. 4. 6. Νικόλ.
 Μαρσέλος 1. 2. 3. 4. 5. 6. Γεωργίτσα Κ. Βαλέρη 1. 2. 3. 4.
 Ἰδομενεὺς Α. Φύχας 1. 2. 3. 5. 6. Νικολέτα Γ. Βαρβαρί-
 γου 1. 2. 5. 6. Α. Ι. Ἀσημάκης 1. 2. 3. 4. 5. Μαρία Θ.
 Σταματοπούλου 1. 2. 5. Κωνστ. Σ. Κουβαράς 1. 2. 5. 6.
 Ἐλένη Κ. Καρακόστα 1. 2. 3. 5. Ἰω. Θ. Παπουτσόπουλος
 1. 2. 3. 4. 6. Κατίνα Γ. Περιδάρη 1. 2. 5. Ἄγγ. Σ.
 Ἀγγελίδης 1. 3. 4. 5. 6. Διονύσιος Ἐξαρχος 1. 2 Ἀεδρο-
 μάνη Γ. Στεφάνου 1. 2,5. Κωνστ. Εὐθ. Καραπέλλας 1
 2. 3. 5. Γ. Α. Πετρίδης 1. 2.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

- Ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑπάρ-
 χουσι σώματα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ὁλο-
 κλήροι σειραὶ Ἐφημ. Παιδῶν καὶ αὶ τρεῖς σειραὶ
 τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων.
- Ἐγχειρίδιον θεολογίας.
- Τὰ θεμέλια τῆς Ἱστορίας
- Βοήθημα Ἱερογραφικόν.
- Λόγοι ἐν λίθοις.

- Προσέτι λόγοι διὰ ἱεροκήρυκας καὶ ἄλλα θρη-
 σκευτικὰ καὶ ἠθικὰ φυλλάδια καὶ διδάκτα.
- = «Ὁ Παπᾶ Τρέχας» τοῦ Κοραΐ.
- = Ἡ Κυρὰ Καλή.
- = Παγκόσμιος φιλολογία.
- Τὸ Σπύλαιον τῶν ληστῶν διήγημα τερτινό-
 τaton καὶ διδακτικώτατον διὰ οἰκογενείας μὲ εἰ-
 κόννας τμητὸν μὴ δραχμὴ συμπεριλαμβανο-
 μένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν.
- Ὁ Χρῆστος καὶ τὸ παλαιὸν ὄργανόν του.

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Διηγημάτων» 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ 60 λεπ.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ἈΝΕΣΤΗ ΚΗΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ 1893=3537